

ROXY.

Fortælling fra Indiana af
EDWARD EGGLESTON.

Oversat. af E. G.

(Fortsat.)

Den Aften gik Roxy op ad den stejle Trappe til sit Værelse og i Seng uden at skrive i sin Dagbog. Naar Hjertet er fuldt, er det ikke heldigt at kaste en Lodline ud deri. Roxy var lykkelig i Følelsen af at have været hjælpsom. Den Engel, der hjælper, kan aldrig give andre Mennesker saa megen Glæde, som den selv beholder. Hun var glad ved, at Mark var bleven valgt og glad ved, at hun maaske havde „talt et Ord i rette Tid“, som maaske kunde virke noget godt hos ham.

Medens denne uskyldige unge Pige bad for Mark, saa forbandede han selv den Dag, han havde mødt Nancy Kirtley, og besluttede efterhaanden at bryde Bekendtskabet med hende.

FEMTE KAPITEL.

Et Genrebillede.

Wittaker hørte til de Mennesker, der bliver fornærmede efter Haanden. Adams uddannede Bemærkninger om Præsterne havde boret sig ind i hans Sjæl. Den første Dag var han klar over, at de var fornærmelige. To eller tre Dage senere besluttede han ikke at besøge den vittige men ogsaa vigtige Skomagere, inden der blev gjort ham en Undskyldning.

Efter at Valget var forbi, var han i Tvivl, om han burde hilse Hr. Adams paa Gaden, hvis han tilfældigvis skulde møde ham. I det mindste vilde han lade sin kantede Ven gøre det første Skridt.

Nu var Adams virkelig angerfuld over sin Uafhængighed, endogsaa imens han var uafhængig. Det var en ufrivillig Stridbarhed. Han fortrod Ordene, imens han udtalte dem. Han vidste, at han burde gøre en Undskyldning, men endogsaa den maatte han gøre paa tværs. Da han en Eftermiddag mødte Præsten tæt oppe ved Bypumpen, stillede han sig lige i Vejen for ham, bukkede, lo forlegent og udbød:

„Hr. Wittaker, De og jeg skiftede nogle skarpe Ord om den gode gamle Henrik den Ottende sidst, da De besøgte mig. De har ikke været der siden, og De har heller ikke været i Butikken. Det er faldet mig ind, at der maaske var et eller andet af det, De sagde ved den Lejlighed, som De kunde have lyst til at gøre en Undskyldning for. Hvis saa er, saa er her nu en Lejlighed“.

Dette blev sagt paa en saa morsom højtidelig Maade, at Wittaker ikke kunde lade være at le.

„Naturligvis vil jeg undskyldte, Hr. Adams“, sagde han, ikke uden at lægge Tønen paa Navnet.

„Hvad mig angaar“, sagde Adams idet han knejsede med nakken, for at tilkendegive sin store Adeldom, „saa vil jeg tilgive Dem. Kom hen og besøg mig i Aften. Jeg har ikke haft et eneste Menneske at disputere med siden sidst, De besøgte mig, undtagen Roxy, og hun dur ikke for en Øre. Nu har vi tørret den gamle Regning ud og bleven færdig med Blaaskæg og hans Koner. Kom nu i Aften og skændes med mig om noget andet“.

„Ja, jeg skal komme i Aften“, svarede Wittaker.

„Nu“, sagde Skomagere.

„Nej i Aften“, mente Præsten.

„A, De er da en rigtig Yankee“, sagde Adams. „Det er jo Aften nu. Efter Aftensmadtid kalder vi det Nat. Kom, lad os blive enige om Spørgsmaalet. Kom til Aftensmad. Jeg tænker, De plejer at kalde det Te. Vi skal nok faa Dem lært Engelsk, hvis De bliver her ret længe. Nu er det bestemt. Jeg er helt syg efter at skændes, siger jeg Dem.“

Hr. Wittaker gjorde en lille Smule Modstand. Men Landsbyselskabeligheden var saa lidt intelligent, at han længtes efter Adams Modsigelse. Det var en Lettelse at tale med nogen, som ikke paa Embedsvegne tog Hensyn til hans Mening. Maaske der ogsaa var en ubevidst Lyst til at besøge Roxy, men dette blev ikke regnet mellem de tilladelige Grunde til at spise til Aften hos Skomagere.

Da Roxy saa Hr. Wittaker komme, satte hun Hatten paa den modstræbende Bobos Hoved og sendte ham hjem. Derpaa begyndte hun at „fare om“, som man siger, for at skaffe en Aftensmad, der var passende for en Præst. Hvis Hr. Wittaker havde brudt sig derom, kunde han let have forudsagt, hvad Aftensmadsen skulde bestaa af, for „Aftensmadsen til fremmede“, var temmelig ensartet hos de mere velstillede Familier i Vestamerika. Den plejede at være stegte Kyllinger i en Tyk Sauce, der var lavet af Fløde. Der var stærk Kaffe med hugget Sukker og Fløde og dejlig klar Æble eller Kvæde eller Ferskengele med Fløde til. Saa var der varme Tvebakker eller de dejlige Majs-kager, som Nordboen aldrig havde smagt. Husmødrene i Vestamerika hedder alle sammen Martha. De har Omsorg og Bekymring for mange Ting, naar de har fremmede.

Roxy hentede den gamle Tepotte af kinesisk Porecellain, som havde tilhørt hendes Bedstemoder. Forskellige Stykker af Hanken, Laaget og Tuden havde lidt Kinaporecellainets sædvanlige Medfart og var atter bleven limet. Der var endnu tre Overkopper og to Underkopper tilbage af det gamle Stel. Kopperne havde fine Hanke og var sribede med Forgyltning. Hun satte de to rigtige Underkopper til sin Fader og deres Gæst, mens hun

selv var nød til at bruge Kinaoverkopper og en Underkop, der ikke magede. Jeg vil med det samme bemærke, at Bordskik ikke er det samme den Gang som nu. Den Gang maatte man ikke drikke af Overkopper, men kun af Underkopper, hvori Kaffen blev heldt op for at afkøles. Hvad flydende Mad, der ikke kunde spises med en Staalgaffel med to Grene, blev nok saa pænt skovlet i Munden med Kniven, men denne maatte paa ingen Maade holdes med Bagsiden imod Læberne.

Da Aftensmaaltidet var overstaet, kom Præsten og Skomagere naturligvis op at disputere. Da Wittaker vedblivende gjorde Adams fortvivlet ved sin Høflighed og især ved sit østamerikanske „Hvad behager“, naar han ikke forstod Meningen af Adams Bemærkning, saa lod det til, at denne skulde blive ligesaa udfordrende som sidst, hvis ikke et venligt Tilfælde havde gjort Ende paa Samtalen.

Gamle Tomas Roberts, eller som Folk plejede at sige „Robberds“, havde været til Torvs med et Læs Hø. Han havde holdt hele Dagen paa Gaden uden at finde en Køber, og nu besluttede han i Fortvivlelse at gøre en Dyd af Nødvendigheden og komme af med sit Hø ved at betale en gammel Regning for et Par Støvler dermed.

Lejligheden til at faa Gælden betalt maatte ikke forsømmes, og Adams fandt sig nødsaget til at forlade sin Gæst, mens han tog imod Høet, som Roberts forkede af Vognen.

Men Roxy skyndte sig at sætte Sagerne til Side, og for at Wittaker ikke skulde kede sig i Faderens Fraværelse satte hun sig ind i Dagligstuen. Her var der en gammeldags Kamin, som var fyldt med grønne Aspergestoppe for at skjule dens sorte Vægge. Der var Kaminhylder, hvorover der hang et meget almindeligt Billede af „Washington gaar over Delawarfloden“. I det ene Hjørne stod Uret, hvis lydelige, langsomme, stadige Tik, Tak, tredsindstyve Gange i Minuttet, betegnede Tidens Gang i gamle Dage. Der er et forunderligt Hastværk og Ustidighed ved Uhrens Tikken nu til Dags.

Roxy tænkte et Lys og satte det paa det runde Bord, som stod midt i Stuen. Gulvet var bedækket med et broget, nyt Kludetæppe. Wittaker sad i den rød- og gulstribede Gyngelenestol. Hun satte sig paa en lille Gyngeskammel og gyngede sagte frem og tilbage, medens hun strikkede og snakkede. Forbandelse over den onde Aand, der har opfundet Strikkemaskinerne! Der gaves aldrig saa godt et Akkompagnement til Samtalen, som Strikkens peninsulære Raslen. Det, at Hænderne er beskæftigede, befrier fra al Nervøsitet og undskylder alle Pavser. Det giver et Paaskud for at se ned og optager dog slet ikke Tankerne. Og lad os saa være enige med den gode Charles Lamb i, at intet Lampeskaer er saa poetisk som Lysene fra gamle Dage, hvis Virkning af Lys og Skygge de gamle Malere satte saa megen Pris paa.

Roxy saa virkelig ud som en Skikkelse fra et gammelt Maleri, som hun sad der, mens Lyset faldt stærkt paa hendes Ansigt imod den mørke Baggrund. Hendes Ansigt var ikke, hvad man egentlig kalder kønt. Der var ingen sanselige røde Læber eller bløde, runde Kinder. Men det var et meget ualmindeligt Ansigt, fuldt af lidenskabelig Idealitet og oplyst af ædel Begejstring. Jeg har en Gang set et Ansigt paa et illustreret Titelblad til Mathæus Evangelium. Det var fuldt af en rolig himmelsk Glæde, som om der var gode Efterretninger bagved, der længtes efter at forkyndes.

Denne rene Glæde saas paa Roxys Ansigt, naar hun af og til saa op fra sit Strikketøj. Det var et Ansigt, som en af de store Mestre gerne vilde have malet og derefter vilde have tilbedt.

Saaledes syntes Wittaker, medens han sad ved den anden Side af Bordet og tænkte paa, hvem af alle de Helgene, han havde set paa gamle Billeder, det var, hun lignede. Hans Øje dvælede ved Kaminhylden og det gamle Ur, og skønt han ikke var Kunstner, greb Stemningen dybt i hans Hjertes Streng.

Som de fleste Mænd, der havde lært af Bøgerne og ikke af Livet, mente Wittaker at det var nødvendigt at indrette, hvad han vilde sige, efter den kvindelige Opfattelse. Han begyndte at tale med Roxy om hendes Fader, om Haven, om Kyllingerne og om hendes Veninder. Men til alle hans Bemærkninger og Spørgsmaal herom, svarede Roxy halvt aandsfraværende. Dette forundrede Præsten, og mens han sad og tænkte paa, hvad han nu skulde slaa ind paa, afbrød Roxy ham med at spørge, hvad han mente om Præsident Edwards Hustrus Oplevelser.

Hr. Wittaker studsede lidt. Hvad vidste vel en Landsbypige, og oven i Køben en Metodist, om Fru Jonathan Edwards Oplevelser? Det var altsaa der, de skulde mødes, og hverken ved Kyllingerne eller Haven eller de andre Piger eller Kæresten.

Fra at tale om Fru Edwards Oplevelser, gik Roxy over til Helgeninderne fra Methodistalmannen. Fru Fletcher, den berømte Taler, Fru Hester, Anna Rogers, som blev forvist til sin Moders Køkken for sin Fromheds Skyld. Saa gik hun over til Lady Huntingdon, som Wittaker bedre kendte. Præsten lyttede undrende til, medens hendes Ansigt lyste af medfølelse Begejstring. Han syntes, at han anede hendes slumrende Lyst til at blive som en af dem. Han var en Østamerikaner og opdraget i en mere stilfærdig Kristendom. Men des mere undrede det ham i denne unge, fantasirige Piges Hjerte at finde et Alter, hvorpaa der lyste saa klar en Andagtsflamme. Han lagde Mærke til, at der i dette Ansigt som straalende af Glansen indenfra, var et Træk ved Munden, der vidnede om energisk Udholdenhed. Denne dybe Religiositet vilde en Gang blive mere end en Følelse.

Efter nogen Tid vendte Hr. Adams tilbage og

begyndte paa en Diskussion af Napoleon Bonapartes Bedrifter. Det var noget, som Hr. Wittaker maatte have megen Interesse for. Men hvordan det nu end var, saa brød han sig nu ikke det mindste om Retfærdigheden eller Uretfærdigheden ved Hertugen af Enghiens Henrettelse, og alle de haardnakkede Paastande, som den modsigelseslystne Skomagere fremførte, kunde ikke vække hans Modsigelseslyst.

Roxy havde nemlig nu lagt sit Strikketøj og gik ud og ind, i Færd med sine huslige Pligter. Og Præsten følte, at det gul- og rødribede Kludetæppe, det gamle Ur og Stolene med Træsæder blev yndige ved hendes Nærværelse. Han betragtede hende, mens hun gik og kom og undrede sig, som han ofte før havde undret sig over det lykkelige Udtryk i hendes Ansigt.

Han hørte Hr. Adams sige noget om, at Bonaparte var den eneste Mand i den nyere Tid, som forstod, at Folk skulde regeres. Men hvad brød han sig om Bonaparte eller om den nyere Tid? Her var en Helgen — en virkelig Helgen af Kød og Blod. Pyt saa med alle Bonaparter og trættekere Skomagere!

Samtalen sygnede hen. Præsten var aandsfraværende. Han gav sig til aldeles vilkaarligt at sige ja til alt, hvad Adams sagde.

Denne forsikrede i sin Fortvivlelse paa det kraftigste, at Napoleon havde gjort vel i at skille sig fra Josefine. Wittaker svarede ja og vaagnede ikke af sine Drømme, før han saa et overrasket Udtryk i Roxys Ansigt.

Saa begyndte han at stamme: „Aa, jeg vidste ikke, hvad jeg sagde! Hvad var det, De bemærkede? Jeg syntes, De sagde, at Napoleon gjorde vel i at gifte sig med Josefine?“

„Nej, i at skille sig fra hende“, sagde Adams. „De har det vist ikke godt i Aften“.

„Nej, ikke rigtig, det vil sige godt nok for mig. Men undskyld, jeg mente da ikke, at jeg var enig med dem om Skilsmissen. Jeg synes, at Bonaparte opførte sig som en infam Slyngel i hele den Sag“.

„Aa, gør De, gør De“, raabte den anden, glad over, at han endelig havde jaget Vildtet op fra dets Leje. Men da han nogen Tid efter havde afsluttet en ny Lovtale over Bonaparte og Skilsmisser og atter ventede efter Svar, var Hr. Wittaker i Færd med at sammenligne en Silhouette af Roxys Moder, der hang ved Siden af Uret med Roxys Profil medens hun stod ved Vinduet og betragtede den tiltagende Maane, som tappert styrede sin lille Baad over et blaat Hav, fuldt af store, hvide Skybjerger, hvorpaa den stadig syntes at maatte strande.

Da Hr. Adams udfandt, at hans Gæst ikke interesserede sig det mindste for den „glimrende Fremtoning, som havde hersket over Verden, indhyllet i sin egen Ensomhed“, saa opgav han Samtalen i Forventning om, at Modparten vilde begynde paa noget, der kunde frembyde et bedre Diskussionsemne.

Præsten, som blev forlegen over sin egen Uopmærksomhed, undskyldte sig snart og sagde Farvel til Roxy og hendes Fader. Da han kom udenfor, gik han først ud over Fælden og saa atter tilbage til Byen til sit Hjem hos Twonnet Lefaures Fader.

Den Tids Svejtsere holdt haardnakkede fast ved Presbyterismen, det vil sige de, som overhovedet havde religiøs Sans, sluttede sig til den presbyterianske Kirke. De holdt det for en dyb og evig Skam for en Svejtsere at være andet end Presbyterianer; men de fleste af dem (Twonnets Fader for Eksempel) kunde ikke ret godt lide en Presbyterianisme, som forbød dem at fiske og jage om Søndagen og at drikke god Vin. Saadan var det ikke i deres gamle Fædreland, forsikrede de.

Men Twonnets Moder var en virkelig andægtig Presbyterianer, og Præsten havde indlogeret sig hos en Svejtsersfamilie for at forbedre sin franske Udtale.

Fru Lefaura aabnede Døren for ham i Aften med et hjerteligt „Bon soir“, og en hel Skare franske Spørgsmaal med Hensyn til Grunden for, at han ikke havde sagt, at han skulde ud at drikke Te. Da hun imidlertid af Præstens spørgende Blik saa, at han kun halvvejs forstod hendes hurtige Fransk, brød hun ud i en godmodig Latter og begyndte at tale Engelsk med sand svejtsisk Veltalenhed og Livlighed.

Wittaker besvarede Spørgsmaalene, som han kunde bedst i sin adspredte Sindstilstand. Det lykkedes ham snart at undslippe den Halgstorm af Omhyggelighed og Venlighed, som den gode Kone overøste ham med, ved at byde Familien god Nat og gaa op paa sit Værelse. Han forsøgte, som han altid plejede, at læse sit Kapitel i Bibelen, inden han gik i Seng; men han sad ved Vinduet, der vendte ud mod Vest, og stirrede over Bogen og op paa Maanen, som nu dalede ned imellem Skybankerne ved den vestlige Himmelrand. Han undrede sig over, hvad Roxy vel havde tænkt paa, mens hun saa op imod Himmelen. Han opgav at læse og rykkede Panden. Det var ikke Kærlighed, men Penge, der optog hans Tanker. Hvorledes kunde en ærlig Mand tænke paa at gifte sig, mens hans Indtægter væsentlig kun bestod af 200 Dollars om Aaret, som Indre Missionsselskabet havde tilstaaet ham, for at han kunde oprette en lille presbyteriansk Kirke i en By, der allerede var velsignet med en Baptist- og en Metodistkirke. Og naar den unge Mand saa tilmed havde en Gæld paa 500 Dollars fra sin Studietid. Og til denne Gælds Afbetaling kunde han først nu begynde at lægge 24 Dollars om Aaret. Dette Spørgsmaal forstyrrede ham og gjorde ham adspredt, mens han bad. Det holdt ham ogsaa vaagen længe, efter at Maanebaaden var kommen i Havn nede bag ved Højene.

Roxy blev ikke holdt vaagen. Hun ventede

ikke længere paa Søvn, end mens hun læste i Bibelen og bad og skrev i sin Dagbog.

„Har i Dag haft en meget forfriskende Samtale med Hr. Wittaker om Fru Edwards mærkelige Oplevelser og Lady Huntingdons, Fru Fletchers og Fru Rogers hellige Liv. O, maatte Herren berede mig til at arbejde og lide for ham i den samme Aand!“

Den ydre Form af denne Sætning var maaske laant fra en af de Levnedbeskrivelser, hun havde læst. Men Aanden var Roxys egen.

SJETTE KAPITEL.

Twonnet.

Hr. Wittaker afholdt sig omhyggeligt fra tiere at gaa hen til Hr. Adams. Ved Frokosten næste Morgen drejede Twonnet nemlig Samtalen hen paa sin Veninde. Hun talte alvorligt — det vil sige saa alvorligt, som hun kunde, men Drilleriet luredede i hendes mørke Øjne, medens hun roste Roxy og iagttag Præstens Ansigt, der denne Morgen var blegere end ellers. Hendes svejtsiske Tunge skulde have travlt med noget, og der var intet, som saaledes kunde vække hendes Begejstring, som Roxy Adams Fortræffelighed.

„Hun er fuldkommen“, sagde Twonnet, „hun er selve Fuldkommenheden, Hr. Wittaker og intet mindre“.

„Hun er vist en rigtig rar Pige“, sagde Præsten forsigtig; men den Forsigtighed morede kun Twonnet desmere, og hun gav sig til at le med den klare, velklingende Latter, som er Svejtspergernerne egen, medens alle de brune Krøller dansede om hendes Hoved.

„Hvad gaar der ad dig?“ sagde hendes Fader bebrejdende.

„Aa, lad hende kun le, Hr. Lefaura“, sagde Wittaker. „Twonnets Spøg er altid godmodig, men selv om det gjaldt mit Liv, kunde jeg ikke sige, hvad hun ler ad“.

„Fordi De sagde, at Roxy var en rar Pige, Hr. Wittaker. Det kunde De næsten sige om mig, og jeg er da slet ingenting ved Siden af Roxy andet end — en Grinebider“, sagde Moderen, medens Rynkerne ved hendes Øjenkrøge viste, at hun selv en Gang havde været, hvad Twonnet nu var.

„Jeg vil sige Dem noget, Hr. Wittaker“, sagde Twonnet, mens hun drak sin Kaffe og stjaalent kiggede over til Præsten. „Roxy er af den Slags Mennesker, som man sætter i Bøger. „Sankt Roxy“, hvorledes lyder det. Dette sidste var halvvejs Enetale. „Roxy vilde være den meget forbunden, som skaffede hende en Lejlighed til at blive Martyr.“

„Toinette“, sagde hendes Fader og rystede paa Hovedet. Han var ærgerlig over, at de yngre Børn, der mærkede at Twonnet vilde drille, begyndte at le.

„Jeg siger ikke noget ondt“, svarede den forvovne Pige. „Jeg sagde kun, at Roxy gerne vilde være Martyr, og I tror, at jeg mener, at hun endogsaa vilde gifte sig med en Præst. Det har jeg ikke sagt“.

Børnene fniste. Wittakers Ansigt rødmede lidt og han lo hjerteligt. Men Faderen rynkede Panden, stampe i Gulvet og gentog:

„Ti stille, Antoinette, siger jeg!“

Twonnet kendte af Erfaring Grænsen for at være sin Fader uldydig. Det var en Trusel i hans „siger jeg dig“. Hun rødmede og tav med et fornærmet uskyldigt Udtryk.

Hvis det havde været Twonnets Mening at befordre Bekendtskabet mellem Wittaker og Roxy Adams, saa havde hun slaaet sig selv af Marken. Wittaker kom i flere Maanedere ikke i Nærheden af det gamle Bræddehus. Hans Ære var hans Afgud. En Mand i hans Stilling kunde ikke tænke paa at gifte sig og burde derfor, som han sagde til sig selv, ikke gøre eller sige noget, som kunde forstyrre Roxys Sjælefred og maaske ogsaa hans egen.

Twonnet følte sig skuffet, og med Skuffelsen fulgte den pinlige Følelse, at hun havde taget fejl. Hun sagde intet mere om Roxy, men hun vedblev at drille Præsten med andre Ting, fordi det nu en Gang var hendes Natur at drille. Wittaker havde en eneste Gang paa Embedsvegne talt med hende om Kristendommen. Men hun kunde ikke bære sig for at give ham løjerlige Svar, som bragte hans Alvor til at vakle og Samtalen til en hurtig Afslutning.

(Fortsættelse.)

Nordisk Konversationsleksikon for \$8.00.

Nogle Eksemplarer af dette udførlige og paalidelige Standard Værk, hvis Bogladepris er \$26, og som er et helt Bibliotek i sig selv — indbundet i stærkt Karton — tilbydes hermed for den urimelig billige Pris af \$8. Inden for en Radius af 500 Mil tilsendes Bøgerne frit.

Skriv straks, dersom De vil benytte Dem af vort ekstraordinære Tilbud og jfve Dem et Eks. af dette fortrinlige Værk for mindre end en Tredeiel af Bogladeprisen.
Dan. Luth. Publ. Selsk.
Blair, Nebr.

Illustration 6290 ©H.K.